

Començaré tal i com ell començaria: Bons amics...

El P. Gamissans, jo sempre li deia Paco, li agradava. Curro deia que no li agradava gens. Era de La Guixa, molt a prop de Vic. Era fill de terciaris franciscans, la seva església i la de la seva família, tot aquell seguici de gent que omplien Serrarrica, que com ell deia, ni hi havia cap serra i de rica encara menys, més que l'església del seu poble, era l'església dels frares del Remei. Sí, els franciscans a Vic teníem un convent, el convent de la Mare de Déu del Remei. Els seus pares el freqüentaven com a terciaris, molt sovint, tant sovint que ell cresqué a l'ombra de la seva façana i corrent entre les columnes del claustre. Sí el P. Gamissans es va fer nen també en el sí d'un convent que vivia com la pròpia llar de Serrarrica. Òbviament, això l'empeltà fins al punt de que la seva sang ja no era vermella, era tan marró com l'hàbit amb el que l'hem amortallat i el seu RH no era ni positiu ni negatiu, era tan blanc com el cordó que amb orgull ha lluit tota la vida en la seva cintura: blanc amb tres nusos. El color vermell de la sang ja era per despistar...

Quasi va passar de nadó a nen en un convent, us ho he dit, fins al punt que es vol fer jove en un convent i se'n va cap al Seminari Menor dels franciscans, i no en té prou que voler fer-se home, en un altre convent, fins que d'un convent ha acabat sortint ja com a cadàver. Només per això jo ja li agraeixo el seu testimoni de perseverança.

Per parlar d'ell us donaré dos referències. Una, el 1878, quan es restaura la Província Franciscana de Catalunya i comença la restauració del franciscanisme per aquestes terres. Després, com a referència cronològica, tota aquella tasca se'n va "en orris" per la Guerra Civil i cal retornar la vida franciscana al lloc que li correspon. Aquí apareix ell. Se'n va al Seminari i descobreix els trets que han marcat la seva vida. La seva passió per Francesc i Clara, la seva passió per la lectura, la seva passió per la comunicació i el seu do prodigiós per l'escriptura. I ho posa en una coctelera i li surt un saborós refresc amb el que voldrà, tota la vida, satisfer la seva set i ajudar als altres a que satisfacin la pròpia.

Us dic això perquè crec que en Francesc, jo no en tinc dubte, de que ha estat el més gran divulgador del esperit franciscà i del franciscanisme popular de tot Catalunya després de la Guerra Civil. Fins i tot, penso jo, és un dels cinc majors divulgadors de l'esperit franciscà i del franciscanisme més popular, de tota la Península Ibèrica, i dic Península Ibèrica perquè incloc Portugal. Ho sento. Una vegada vaig dir això i em va demanar que no ho digués més. *No ho diguis això, no ho diguis*. Doncs, sí, Paco, ho dic, perquè em dona la gana de dir-ho i no estic enganyant ningú. Si avui es coneix molta cosa de la que durant segles ha amarat a la nostra família, al nostre Orde, ha estat gràcies a tu. I no parlo de Terra Santa. El Teodoro ja ens ho ha fet saber.

Home polifacètic. Culte, llegit, molt il·lustrat, músic i melòman, escriptor, periodista, guionista de ràdio i televisió, i ací a Lleida heu tingut el goig de viure una faceta que vosaltres li vàreu ajudar a descobrir, el seu talent com a dramaturg tot escrivint cinc obres de teatre que han estat estrenades totes elles en la vostra ciutat. A més, li ho heu agrait, li heu atorgat la medalla de la Ciutat. En el seu nom, davant de Lleida, els frares us donem les gràcies.

Ara penso en tota aquetsa colla d'amics del TOAR que durant aquest darrers mesos ens han anat deixat i amb els que tant havia treballat assajant amb il·lusió. Ells el tenien pel seu autor i ell

els tenia pels seus actors i director. Segur que l'esperen allà dalt i el mateix que els embolicà ací fent teatre ara els ha "liat" allà fent comèdia.

S'ho sabia fer. Molt unit a la seva família de sang era un dels germans referent, el cunyat favorit i l'oncle preferit.

A més. Ací hi ha una colla de gent, als quals hem sento molt unit, que l'han viscut com a pare. Per a ells ha estat un pare i el punyetero me'ls ha passat com a herència. Un dels seus llegats més estimats, els vells amics del Servei Social i Sanitari i m'ha unit a ells i els he rebut jo. Un altre motiu d'agraïment per la meva part.

No parlaré del Terç Orde Franciscà. Ja us ho dit. Els seus pares ho eren i ell ho portava a l'ànima.

I jo li dec, personalment, molt del que sóc. Ell, per a mi ha estat un mestre, "el" mestre. Si he sigut capaç d'entendre que les frases tenen un subjecte i un predicat i que concatenades unes amb les altres poden expressar sentiments, coneixements, estats d'ànim, informació, i podem ajudar a fer créixer el patrimoni espiritual d'un ésser humà, ha estat per ell. També va ser el frare que em va rebre a l'Orde, i avui, el Guardià m'ha fet l'honor de poder-lo acomiadar.

A més... Franciscanament parlant, ell ha estat un dels meus avis en l'Orde. Ell va fer venir a l'Orde al Pare Domènech, i el Pare Domènech m'hi va fer venir a mi. Sóc la seva tercera generació. Paco: Guardaré amb més estimació que mai aquella foto de La Bisbal: tu, l'avi; Domènech, el teu fill, i en Berdala i jo, tots dos aragonesos, els teus néts. Tan de bo et pugues regalar un besnét. Ajuda'm. Ajuda'ns.

Paco, tampoc et pagaré mai tota la complicitat que has tingut amb la meva mare. La companyia que mútuament us heu fet durant aquests darrers quinze anys, entre tu i ella, ella i tu. Tu el seu confident i ella la teva confident. Quantes coses us sabeu l'un de l'altre que només quedaran entre vosaltres dos. Us ho dic de veritat, a tots vosaltres, quan pots compartir la teva carn i sang amb aquell esperit que tu has triat i que intentes assolir i fer teu, ets sents molt més membre de la teva Orde. I això, jo ho he d'agrair. Un d'ells ets tu a qui ho he d'agrair, Paco.

No hem parat de rebre mostres de companyia, d'afecte, d'arreu. Paco, avui la vida franciscana és més intensa perquè tu, i gent com tu, treballa per la causa que ens uneix com a família. Això no té preu. Sí, possiblement sigui el cent per u de l'Evangeli.

Jo seguiria. Hi ha molt per a seguir. Aquesta conversa seguirà. Però seguirà en aquell terreny que tu ja has conegut abans que nosaltres, però que nosaltres coneixerem, tard o d'hora.

Ara fes el que has de fer. Comença per Sant Francesc, segueix per Santa Clara, que tens un bon seguici de parents per anar abraçant. I al Joaquim i a la Maria, a ton pare i a ta mare, digue'ls-hi que el frarets que quedem ací els estimem molt agraïts perquè ens han donat un germà com tu. Ells també són els nostres pares. No ho dic jo, ho diu Sant Francesc.